

omstændelig Behandling end den, der kan blive det tilbøielig, naar Udgangspunktet er et ved et privat Initiativ indbragt Lovforslag. Det fik endda at være, dersom Lovforslaget havde nogen stor praktisk Betydning, men det har det, som jeg ved 1ste Behandling tillod mig at paavise, upaatvirlig ikke. Navnlig vil det ikke have en saadan Betydning i de Tilfælde, hvor Ægtefællerne leve sammen, enten de nu leve godt eller daarlig, thi da er det ganske andre Omstændigheder, der blive de afgjørende med Hensyn til det Spørgsmaal, om Manden bliver raadig over, hvad Konen saaledes har erhvervet eller ikke. Det vil bero paa deres personlige Forhold, paa hvem der er den Karakterfaste. Men hertil kommer, at Lovforslaget, hvad jeg ligeledes tillod mig at paavise ved 1ste Behandling, vil føre den Mislighed med sig, at Ægtefæller, der ere fuldstændig enige og komme godt ud af det med hveandree, ville kunne benytte Loven til at narre de Folk, der have givet Ægtefællerne Kædet i Kædet til, at de kunne holde sig til de Giendele, som Konen har erhvervet, og som maatte udgjøre Familiens væsentlige, substantielle Formue. Noget anderledes vil det ganske vist forholde sig, hvis det første Ændringsforslag bliver vedtaget. Jeg har ikke særdeles meget tilovers for det. Den ærede Ordfører paaviste, at der var noget Besynderligt i, om man gif hen og legaliserede ved en saadan Lov Noget, som i Almindelighed ikke var lovligt. Det kunde imidlertid have sin praktiske Betydning, og saavidt jeg kan skjønne, er det egentlig det praktiske Hensyn, som har været det Bestemmende med Hensyn til dette Lovforslag. Jeg tror som sagt ikke, at der let vil komme Tilfælde, saalænge Ægtefællerne leve sammen, hvor Lovforslaget vil faae praktisk Betydning. Naar man i Loverne og ogsaa i denne Sal har fremdraget Exempler paa Tilfælde, hvor Manden er gaaet Konen for nær, da er det netop saadanne, hvor de ikke have levet sammen. I saadanne Tilfælde kan der ganske vist være Trang til den Beskyttelse, som Lovforslaget vil yde. Der kan endvidere for Ændringsforslaget anføres Følgende: Som bekendt er det ikke altid ganske let at opnaa Separation, naar Ægtefællerne ikke kunne blive enige derom. Lovforslaget vilde i saa Fald, naar Forholdet er det, at Manden ikke vil gaa ind paa en Separation med Ophævelse af Formueskædet, gjøre dette mindre fornødent, idet Konen for sit Særerhverv vil være beskyttet ved dette Lovforslag. En Bestemmelse om Konens fuldstændige Raadighed vil være paa sin Plads i det Tilfælde, at Ægtefættet faktisk er hævet, uden at det paa Grund af Lovgivningen har ladet sig gjøre retlig at hæve Formueskædet. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det første Ændringsforslag som det, der formentlig paa Grund af dets praktiske Betydning vil være at foretrække.

M. Masnunssen: Det Forslag, som er stillet af Udvalget, kan jeg for mit Vedkommende stemme for, men jeg maa ligesaa bestemt udtale mig imod det Forslag, som er stillet af et æret Medlem (Oxenbøll). Jeg tror, at de fleste Udtalelser, der ere komne mod Lovforslaget, som det blev affattet ved Landstingets 2den Behandling, hvile paa den Misforstaaelse, at de ærede Medlemmer ville have Loven til at give sig ud for mere, end den er, at de ville have den til at omfatte mere, end Lovforslaget giver sig ud for. Dette Lovforslag giver sig slet ikke ud for i sin store Almindelighed at bestemme Forholdet mellem Ægtefællerne. Lovforslaget kan ikke faae nogen Indvirkning paa Ægtefæller, hvor Hustruen ikke har Selverhverv. Derved ere de allerfleste Familier udelukkede. Det kan kun finde Anvendelse paa dem, vi forstaa ved Arbejdsklassen, og saa paa de Ægtefæller, hvor Kvinden er uddannet i den ene eller den anden Retning og ved sin Stillning i Samfundet fortjener en Løn. For disse sidste Ægtefællers Vedkommende vilde jeg finde det aldeles uforsvarligt, om Ændringsforslaget under Nr. 1 blev vedtaget, og jeg vil ligesom stemme imod Loven, hvis det vedtages. Det kan meget godt forsvares, at Kvinden, hvor hun egentlig er Hovedpersonen i Erhvervet, faaer den Stilling, som Lovforslaget vil give hende. I de Tilfælde, der frembyde sig i Arbejdsklassen, kan det meget ofte ske, at Kvinden er den, der tilveiebringer det Væsentlige; men lad os ogsaa sætte, at det kun er en forsvindende Del, saa er det dog Noget, vi Alle have for Die, at Kvinden i saadanne Tilfælde ofte er udfat for en høj Grad af Mis-handling, og jeg skjønner ikke rettere, end at Lovforslaget i den Henseende er fuldstændig berettiget. En Kvinde, som skal gaa og slide og slæbe fra Morgen til Aften og skal se paa, at det, hun bringer tilveie i Huset, bliver forødet paa en aldeles utilledelig Maade, trænger i allerhøjeste Grad til Beskyttelse, og netop af Hensyn til, at der foreligger Exempler, hvor vi end se hen, er det ganske berettiget, mener jeg, skjøndt mange andre Ting i det ægtefællelige Forhold kunde trænge til Lovgivning, at tage denne lille Del forud, som er saa nødvendig og saa paatrængende, at, saasnart Loven kommer ud, er der Tilfælde, hvor den sieblikkelig vil kunne anvendes med stor Nytte. Jeg kan ikke lade være at udtale min Forundring over mange af de Udtalelser, der ere fremkomne, og som ere fremkomne paa en Maade, som tydelig viser, at de Herrer ville have Lovforslaget til at omfatte Forhold, som det paa ingen mulig Maade omfatter. Navnlig kan jeg slet ikke ikke forstaa, naar det udtales, at i Dødsboer kan det finde Anvendelse. Det er en Selvfølge, at, saasnart der sker Dødsfald, enten det er Manden eller Konen, der er den Overlevende, er dette Lovforslag ikke